



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. C.
bytem H. 1158, X U.
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. KUOK 61794/2017, ve věci
přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. KUOK 61794/2017, **se ruší** a věc
se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve
výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 22. 12. 2016 (dále jen „magistrát“), č. j. SMOL/289777/2016/OARMV/PNL/And tak, že do výroku o vině vložil větu: „*Přestupek byl spáchán z nedbalosti*“.
2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 15. 7. 2017 v 8.54 h na dálnici D35, v úrovni obce Křelov, ve směru jízdy na obec Mohelnice, při řízení motorového vozidla tov. zn. Audi, RZ X, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici stanovenou zvláštním právním předpisem na 130 km/h, kdy v úseku její platnosti byla vozidlu naměřena rychlost 161 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, jel žalobce nejnižší skutečnou rychlostí 156 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 26 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.
4. V **žalobě** žalobce namítal, že rozhodnutí magistrátu napadl odvoláním, ke kterému žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že je šablonou, že se nejedná o odvolací důvody, ale o zneužití práva. To žalobce považoval za nezákonné a neústavní. Žalobce jako právní laik má právo čerpat informace z obdobných řízení o přestupcích na internetu nebo z typových vzorů podání, které jsou běžné a zdarma dostupné na internetu. Žalobce zdůraznil, že všechny jím uplatněné námitky v odvolání se vztahují k projednávané věci. Žalovaný se s argumenty žalobce vůbec nevypořádal, argumenty a důkazní návrhy až na výjimky přešel bez povšimnutí. Žalovaný porušil § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalobce vypsál, se kterými všemi námitkami se žalovaný nevypořádal vůbec.
5. Žalobce podal námitku podjatosti poté, co se o důvodech podjatosti dozvěděl. Přesto magistrát projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce, protože omluvu uvedenou v námitce podjatosti vyhodnotil jako nedostatečnou. Podle žalobce měl magistrát vyčkat rozhodnutí o námitce podjatosti. Ústní jednání není úkonem, který by nesnesl odkladu. Provedené jednání o přestupku dne 2. 11. 2016 považoval žalobce za nezákonné. Tím byl žalobce krácen na svých právech, legitimně očekával, že jednání ve věci se nebude konat. Nadto bylo vydáno rozhodnutí ve věci, aniž by magistrát vyčkal rozhodnutí o námitce podjatosti, respektive nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Nezákonný postup se opakoval ještě jednou, když žalobce vznesl v okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného a dalších úředních osob, námitku podjatosti v rámci odůvodnění odvolání. S touto se žalovaný zákonným způsobem nevypořádal, nereagoval na ni a dále vedl řízení, jako by žádná námitka podjatosti vznesena nebyla.
6. Dále žalobce namítl, že se magistrát nevypořádal ani se zaviněním. Tuto nezákonnost se pokusil zhojit žalovaný, a to tím, že do výroku rozhodnutí vložil větu: „*Přestupek byl spáchán z nedbalosti*“. Nicméně toto není dostačující. Žalovaný nedostál požadavku zákona a judikatury Nejvyššího správního soudu na vypořádání se s touto námitkou, je to *conditio sine qua non*. Podle žalobce je zavinění nutno prokázat a také řádně odůvodnit, nikoliv jen konstatovat. Podle žalobce nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělého přestupku.
7. Žalobce v odvolání namítal, že jednáním obviněného z přestupku nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, respektive že se s tímto aspektem magistrát zákonným způsobem nevypořádal. Těmito argumenty se žalovaný vůbec nezabýval. V případě, že není naplněna jak formální, tak materiální stránka přestupku, správní orgán má povinnost řízení zastavit.

8. Žalobce namítl, že mu nebyla dána možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a byl porušen § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání nebyl žalobce schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít magistrát opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí.
9. Žalobce již ve správním řízení upozorňoval magistrát na nedostatek, že v rozhodnutí není popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Žalovaný tento nedostatek nenapravil, dokonce do spisu ani nezaložil návod k použití daného rychloměru. Z rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivována. Žalobce vysvětlil princip fungování radaru RAMER a podotkl, že správní orgány obou stupňů se vůbec nezabývaly podstatou způsobu získávání relevantních dat, ale rovnou pracovaly s nesprávně získanými daty. Žalobce dodal, že se mikrovlny odráží i do jiných směrů než zpět k radaru a také od jiných překážek. V posuzovaném případě jsou to vysoké stromy za vozidlem. V případě žalobce radar zachytil vlny dříve, než se vozidlo žalobce objevilo v zorném poli kamery a prakticky tak došlo k tzv. dvojitému změření. Naměřená rychlost nepatří vozidlu žalobce. Vše demonstruje skutečnost na snímku, kde je vidět, jak je rychloměrem zachycena jen část vozidla v rozsahu asi 20 %. Radar byl umístěn pod špatným úhlem. Nezávislé testy ADAC prokázaly, že je-li nastavený úhel menší, zvyšuje se naměřená rychlost o 0,7 % za každý chybný stupeň. Dosah radarů RAMER je kolem 60 m. Ani tento faktor měření nebyl v našem případě dodržen. Při převodu dat z rychloměru RAMER do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze.
10. Z rozhodnutí není seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jak je hodnotil, a k jakým skutkovým i právním závěrům dospěl. Z pořízené fotodokumentace z místa jednání nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Z fotografií lze dovodit pouze registrační značku vozidla a jeho tov. zn. Fotografie mají zejména s ohledem na jejich špatnou kvalitu (čitelnost) velmi omezenou důkazní hodnotu v posuzované věci. Řádné zadokumentování protiprávního jednání na místě je nezbytným předpokladem pro jeho následné a úspěšné dokazování v budoucnu vedeném řízení.
11. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě**, k žalobním námitkám uvedl, že se k obsahu odvolání vyjádřil v rozhodnutí napadeném žalobu dostatečně s odůvodněním na základě jakých skutečností je nepovažuje za skutečné námitky týkající se projednávané věci, nýbrž za úkon svědčící o zneužití práva, které nepožívá ochrany.
12. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ve vztahu k souzené věci soud zjistil ze správního spisu z rozhodnutí ze dne 22. 12. 2016, že žalobce ve správním řízení v prvním stupni kromě námitek podjatosti nepodal vyjádření ve věci a všechny námitky byly až součástí odvolání proti rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 12. 2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku.

14. Žalobce v odvolání, které obsahuje 10 stran textu, vznesl celou řadu námitek, a to k podjatosti a rozhodnutí o ní, k projednání přestupku, k přítomnosti žalobce u projednání, k nevyslechnutí policistů jako svědků, k místu spáchání přestupku, k zavinění, ke zjištění stavu věci a § 3 správního řádu, k prokázání zavinění, k záznamu o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, k ověřovacímu listu, k podkladům, které měli vyhotovit policisté, k postupu při měření rychlosti, k hodnocení oznámení přestupku a úředních záznamů policistů, k jejich obsahu, k důvěryhodnosti a podjatosti policistů, k neobvyklé horlivosti policistů, k tomu, že se žalobce přestupku nedopustil, k přípustnosti použití záznamu o podaném vysvětlení a záznamu obecně v přestupkovém řízení, ke způsobu zpracování dat rychloměrem a k výpočtu rychlosti měřeného vozidla, k rychlosti, která byla naměřena žalobci, k použití rychloměru v souladu s návodem k použití, ke kalibraci po výměně pneumatik, k tomu, že policisté měli ve služebním vozidle potraviny a sladkosti, které mají vliv na řádnou funkčnost rychloměru, který v této souvislosti opět nebyl řádně kalibrován, k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, k poučení v předvolání, k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k naplnění materiální stránky přestupku, k principu fungování radaru, k podmínkám měření rychlosti radarem, k prokázání materiálního aspektu přestupku, k podjatosti zaměstnanců žalovaného a ustanovené oprávněné úřední osobě, včetně příbuzenského vztahu k úředníkovi magistrátu a k policistům, k naplnění formálního i materiálního znaku, k okolnostem spáchání přestupku, k naplnění definice přestupku, k zásadě zákonnosti, k dostatku provedených důkazů, které by prokázaly vinu žalobce, a to, proč některé důkazy správní orgán neprovedl, z jakého důvodu v daném místě byla měřena rychlost, že ve spise chyběl návod k použití rychloměru, aby byl vypracován znalecký posudek určující, zda mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla je v souladu s fyzikálními zákony, aby bylo vyloučeno, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje a vypracování znaleckého posudku, který určí délku brzdné dráhy, neboť žalobce nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost; dále žalobce trval na výsledku policistů, kteří ho zastavili, a na rekonstrukci dané situace. Dále žalobce namítl, že není jasné, co svědčí ve prospěch a co v neprospěch žalobce. Žalobce namítl, že trest byl uložen v rozporu s pravidly pro jeho ukládání a v rozporu se zákonem.
15. Z rozhodnutí žalovaného o odvolání soud zjistil, že žalovaný k odvolání uvedl, že se jedná o šablonu často používanou v řízeních o přestupku různými osobami, v poslední době například v řízení vedeném pod sp. zn. KÚOK/104649/2016/ODSH-SD/7693, kdy se jedná s nepatrnými obměnami o stále stejný text s pasážemi, které jsou slovo od slova stejná, včetně zvýraznění celých vět podtržením, anebo tučným písmem. Pozměněné jsou jen adresa správního úřadu a osobní údaje účastníka řízení. Z tohoto důvodu se ve skutečnosti nejedná o odvolací důvody, které by se týkaly projednávané věci, ale o zneužití práva, které nepožívá právní ochrany. Tento závěr podporuje i shodná procesní taktika v obdobných případech, kdy obviněný z přestupku těsně před ústním jednáním podává námitku podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu s tím, že se nedostaví, dokud nebude o námitce rozhodnuto. Tyto námitky, jakož i další podání jsou pak obviněnými (velmi pravděpodobně záměrně) podávány nepodepsané, ačkoliv v případě podpisu se jedná o jednu z náležitostí podání vyžadovanou správním řádem (§ 37 odst. 2). V projednávané věci navíc toliko obstrukční záměr obhajoby obviněného podtrhuje fakt, že v případě první námítky podjatosti celého magistrátu (č. j. SMOL/241123/2016) v ní ponechal text, že namítá podjatost „včetně primátora a podjatého ředitele pana M.“. Z veřejně dostupných zdrojů (webové stránky www.olomouc.eu a www.praha.eu) lze zjistit, že zatímco na Magistrátu města Olomouce žádný pan M. nepracuje, na Magistrátu hlavního města Prahy je JUDr. J. M. ředitelem odboru dopravněsprávních činností. Jako zjevně obstrukční se Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

pak jeví námitka podjatosti žalovaného, která byla uplatněna dopředu ještě před tím, než byl spis vůbec odvolacímu správnímu orgánu předán a než byly určeny konkrétní oprávněné úřední osoby. Ze všech těchto důvodů bylo odvolání vyhodnoceno jako nedůvodné.

16. Soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
17. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
18. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobcem a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný nedostál, neboť se vůbec nezabýval odvolacími námitkami žalobce, pouze shledal zneužití práva v tom, že žalobce použil formulář odvolání volně dostupný na internetu a doplnil, že výši uložené pokuty shledal jako přiměřenou.
19. Odůvodnění rozhodnutí je ve smyslu § 68 odst. 1 správního řádu povinnou náležitostí rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
20. Zbavit se povinnosti uložené žalovanému § 68 odst. 3 správního řádu nelze pouhým konstatováním, že došlo ke zneužití práva použitím argumentace z jiného případu. Samotná tato skutečnost není ani nepřípustnou obhajobou, ani zneužitím práva. Ostatně i správní orgány a soudy argumentují v rozhodnutích stejnými slovy a úvahami, jako v jiných rozhodnutích.
21. Institut zneužití práva není v českém právním řádu výslovně upraven. Aplikací tohoto institutu ve správním řízení se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku č. j. 1 Afs 107/2004-48 a zdůraznil, že „[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“ V tomto rozsudku soud rovněž konstatoval, že institut zákazu zneužití subjektivních práv představuje materiální korektiv formálního pojmání práva, jehož prostřednictvím se do právního řádu vnáší hledisko Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

spravedlnosti. Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat. V důsledku toho se může stát, že určité chování formálně – ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, odpovídá dikci právního předpisu, avšak zároveň je pocíťováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu se základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí společnosti újmu. Takové chování není výkonem subjektivního práva, ale jeho zneužitím. Zákaz zneužití práva však musí být chápán jako výjimka z pravidla.

22. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 As 70/2008-74 dovodil, že „[z]ákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. [...] [Z]ákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky - nejvíce střetává“.
23. Zneužití práva v přestupkovém řízení řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 27/2011-81, ve kterém se zabýval otázkou, zda volba zástupce z Kuvajtu pro řízení o přestupku může představovat zneužití práva na zastoupení. Uvedl, že [j]ednání směřující ke zneužití práva musí být dostatečně prokázáno. V takovém případě pak rozhodující subjekt nemusí poskytnout právnímu jednání účastníka řízení ochranu - nepřizná mu účinky. [...] Vždy však bude nezbytné vycházet z individuálních okolností každého jednotlivého případu.“
24. Zákon v případě projednání přestupku stanovuje nepřekročitelný časový limit směřující vůči státu. Stát musí být v této lhůtě připraven spravedlnost vykonat, a to prostřednictvím příslušných správních orgánů. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Přestože tato objektivní lhůta směřuje především vůči státu jako ochrana obviněného, váže nejen stát samotný, ale vztahuje se i na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývá překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže jsou překážky, které brání státu navzdory jeho snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jež vyplývají z ústavního pořádku (čl. 36 odst. 1 Listiny). Sem spadá např. jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce a jednání, které ačkoli takové znaky postrádá, sleduje mimoprocesní cíle (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 70/2008-74).
25. Lze tedy shrnout, že institut zneužití práva je možné použít pouze ve zcela výjimečných situacích a jednání směřující ke zneužití práva musí být v konkrétním případě dostatečně prokázáno.
26. V posuzovaném případě však žalobce samotným podáním odvolání nemusel sledovat žádné mimoprocesní cíle. Dle soudu je nepřípustné považovat samotné podání odvolání, byť s mnoha námitkami, jako zneužití práva. Takový úmysl nebyl prokázán. Naopak žalobce podal odvolání, ve kterém vznesl námitky, které se týkají předmětu řízení. K těmto věcným námitkám se však překvapivě žalovaný vůbec nevyjádřil. I když šlo o námitky,

kteřé se v přestupkových řízeních opakují, a tím spíše měl žalobce postupovat shodně, jako v jiných případech a nikoli rezignovat na smysl odvolacího řízení.

27. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný nedostál své povinnosti řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobce. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně vypořádat všechny odvolací námitky žalobce.
28. Návrhu žalobce, aby bylo současně zrušeno také rozhodnutí magistrátu, soud nevyhověl, neboť shora popsaného pochybení se nedopustil tento orgán, nýbrž výhradně žalovaný, který jakožto odvolací orgán řádně nevypořádal všechny odvolací námitky. Povinnost odstranit vytčené pochybení pak přísluší rovněž výhradně žalovanému, tudíž nebyl dán žádný důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 78 odst. 3 s. ř. s.
29. Dalšími žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, neboť není oprávněn předjímat závěry žalovaného, které teprve učiní vázán shora uvedeným právním názorem soudu.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 800 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. a) a podání žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. dubna 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně